

179
183
NUPTIIS SECUNDIS,

VIRI

PERREVERENDI, CLARISSIMI atq; DOCTISSIMI
DOMINI

CHRISTOPHORI
RAZKI,

ECCLESIASTÆ POLONICI IN TEMPLO
GEORGIANO BENE MERENTIS,

ET

VIRGINIS

MORUM PIETATE & ELEGANTIA
FLORENTISSIMÆ

MARIAE

VIRI

VITÆ MUNERISQUE SANCTITATE & DOCTRINA
CONSPICUI DOMINI

MARTINI OLOFII,

ECCLESIASTÆ ad ædem B. MAR. VIRGIN.

Polonici dexterrimi gravissimique

FILIÆ dilectissimæ,

D. XIV. Maij, Anno cMCCCIX.
celebrandis,

bona verba & vota acclamabant

RECTOR & PROFESS. Gymnas. Thor.

THORUNII

Ignem nuper effugisti incolumis,
Perreverde Sponse,
igne iam correptus,
ut incolumis viveres.
Infelix felicitas!
Numerosae parens sobolis
totque haeredum pater,
solus tuorum haeres superfuisti.
Tua in vita coniux foecunda
nec in morte sibi dissimilis erat.
Frequens enim, quam viva pepererat,
proles, mortuam,
paucorum dierum spatio,
secuta est,
pestis furore & igne enecta.
Quot doloris faces!
Quam gravis cruciatuum ignis
praecordia tum tua macerabat?
Moeror tuus merebatur miserationem.

At

E sex te eripuit Numen tribulationibus
& in septima tangere te malum
non debebat.
Clades enim in prole extrema & Septima,
extrema quoque erat.
Nunc lucroso periculo defunctus,
dulci amoris igne
fervorem doloris restinguere potes.
Inversi ignes invertant fata,
& mitior coeli aura conceptam
alat flammam.
Tuam sic leniente iacturam Sponsa,
tanto Tibi semper carior
haec sit fortuna,
quanto carior.
Conspirent in vestrum amorem
omnes felicitates,
Splendeantque olim,
restituto feliciter damno,
accensae a vobis faces.

*Calamo festinanti, animo tamen prolixo
adscribebat haec*

M. P. JAENICHIUS, Gymn. Thor. Rect.

TE, RAZKI, refono, purus dum templa Sacerdos
Ingrēderis, cupioque tuas depingere tēdas.

Sit modo non impar tanto sub pondere, quæ me
Musa vocat, nec eam perversa redarguat ætas.

In votis postquam fuerat, Te ducere velle
Uxorem sacram, castam, virtutibus amplam,
Formosam, charam, sacrata stirpeque natam,
Quam torus *Olofi* nostri foecundus adauxit,
Et Natam instituit dia pietate decoram.

Protinus ex animo sincero gaudia traxi
Dicens: sat bona, sat pia, sat venerabilis illa,
Sat dotata venit Tibi, *percharissime Sponse*;
Non est, ut vultus confusos pectore formes,
Vel nimias fundas lacrimas super ora cadentes,

Ipse DEUS bonitate sua Te protegit ample,
Protexitque prius, cum pestis presserat urbem
Sæva, tuæ dulcis deflesti busta Maritæ,
Et charæ prolis luxisti funera septem:

Ex his *Christophorum* dolui doleoque peremptum,
Qui spem non dubiam poterat superare Parentis,
Ac illi pono veri monumenta doloris,
Quæ potuit veræ divæque Poësis amator
Figere non obscura sibi:

Pestis me rapuit, () fueram qui peste maligna
Infectus, mihi quam bucca paravit Adæ.*

*Sed pestem hanc sancto toleravit corpore Christus,
Ne mihi noxa foret, ne mihi damna daret.*

*Hinc mihi nil pestis nocuit, neque perdere tandem
Me subitæ potuit mortis amara lues.*

*In Christo vixi, moriens tua vulnera, Christe,
Respicio: pesti sint medicina mea.*

*Hac animam, bone Christe, Tibi tua munera trado
Et corpus terræ, portio cuius eram.*

*In cælis Mater, Frater, cum quinque Sororum
Nominibus mecum cantica læta canunt.*

*Te, DILECTE PARENS, servet custodia Christi,
Ac olim summa prosperitate beet!*

Vota pii Nati divina exaudiit aure
Sancta TRIAS, multo Te jam complexa favore
Restituit quondam quæ forte amissa putabas.
Ipse DEUS Tibi dat claram pietate Maritam,
Atque dabit Natos, Natas, serosque Nepotes.
Tu modo constanti Christo devotus inhære

Pectore

Pectore, qui sœvit mutare in gaudia luctum.
Sis animo læto: procul hinc, procul avolet horror
Pestis sedatæ: Regnum pax optima cingat,
Enses in falces mutet vertatque secundas,
Ne nos atra fames transfigat cuspide lenta.

(*) d. 18. Octobr. An. 1708.

boni ominis ergo scrib.

M. MARTINUS Böhmi Passenheimensis.

DUm memini verborum, Vir Reverende, Tuorum,
Quæ lacrumans nobis peste furente dabas.
Dicere vix possum, fuerit quàm mœsta querela
Tam Tua quam Nati: Vox Tua crebra fuit:
Me miserum graviter tetigit manus Omnipotentis!
Ignoro quid agam, nescio quò fugiam!
Dum virus pestis metuens infecta recuso
Tecta subire, lues sævit in æde mea:
Conjuge cum lectâ rapuit mors pignora cuncta,
Cras & ego forsan victima mortis ero.
Ah miserere Tui, si vis, Pater alme, Ministri,
Et soli stirpi parce, benigne Deus!
Tristitiæ ista fere moribundus signa dedisti:
Pluraque non refert commemorare modo.
Quod posito luctu, jam carmina læta reposcis,
Tollere quæ luctum, non renovare queunt.
Nam lætus properas transire ad Vota secunda,
Damna tuæ valeas ut reparare domus.
Jungeris idcirco rursus cum Virgine tali,
Præ reliquis placuit quæ pietate Tibi.
Omne non vano Pastoris filia nubit
Pastori, quo nil aptius esse potest
Illa etenim curas assæta levare parentis
Efficiet, curis ut relevere tuis.
Sorte Tuæque suæque satis contenta creabit
Moribus invisæ tædiæ nulla Tibi.
Sic tandem quoque, cum res rite domestica stabit,
Naufragii tabulas colliget illa tui.
Idque ratum quò sit, faciat Moderator Olympi,
Sicque procul dubio, Sponse beatus eris.

Hæc & alia

quæ vitam faciunt beatiorem, hætenus afflictissimo,

jam vero ad Vota secunda transeunti

Domino Sponso apprecari voluit

M. MARTINUS BERTLEFFIUS, P.P.

113604